

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLVII. Sublimissimæ notitiæ, quas Ven. Marina habuit, de infinito
Esse Domini Dei nostri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

illud similiter adorarem, eiq; exhiberem honorem, quando sum oculata mysterium visum mihi fuit penetrare intra meum pectus, & sensi in mea anima effectus, quos soleo experiri, dum te ipsâ communico. Non vidi idem reliquis, cum accederent, evenire. Deus sit in omnem æternitatem benedictus. Amen.

Animadvertendum est, ex multis admirabilis hujus Virginis scriptis colligi, quod non symbolicè, sed re verâ in cælo viderit Sanctissimum Sacramentum. Qua res favet opinioni quorundam doctorum & piorum modernorum, volentium, reperiri nonnunquam, ac adorari in cælesti Patria hoc maximum Sacramentum. Neg., exiguo meo judicio, ullum est argumentum ad id negandum, si dicatur, superfluum esse in cælo mysterium fidei, ubi beatificæ visionis habetur fructio. Quandoquidem illud non ideo in Ecclesia triumphante interdum ponimus, quod ibi sit hujus Sacramenti usus & necessitas, qualis est in militante: sed quia videtur prorsus rationi consentaneum, ut opere, quod in maximam Dei cedit gloriam, atque Christo Domino nostro est honorificentissimum, nonnunquam illic tota cælestis Aula fruatur, adorando Dominum existentem in Sacramento, cum frequenter descendat in terram, ad illum adorandum in consuetis Missæ sacrificijs, atq; ad assistendum eidem in Sacrario, innumerabiles Angeli. Certum verò est, quod, si ve realis, si ve symbolica fuerit Eucharistia, quam Venerabilis Marina vidit in cælo, Deus nos, per eas cælestis pompæ Virgini isti exhibita figuras, docere voluerit, qualem esse oporteat reverentiam & venerationem, quâ hoc dulcissimum mysteri-

um à nobis in terra sit celebrandum. Concludamus hanc materiam aliâ gratiâ, quam cum Deo Eucharistico, & Beatissima Trinitate connexam, eadem Virgo obiit, anno sexcentesimo vigesimo sexto, atq; sic breviter recitet.

In festo Sanctissimæ Trinitatis, dum in Oratorio celebraretur Missa (quam dicebat Dominus Præses Franciscus Marquez) vidi in cælo magnum nostrum Trinum Deum, ab infinitis circumdatum Angelis, ex omnibus novem hierarchijs. Mea anima obstupuit præter morè, quod videret Seraphinos assistentes Deo, licet tantâ sint præditi majestate & gloriâ comparabant verò mihi tunc admirabilissimè nihilominus gloriæ & majestati illius personæ Dei comparatos, tantò esse inferiores, ut nequeat explicari: vilebantur mihi longè minores, quàm sit formica collata altissimæ cuiuspiam turri. Vidi deinde rursum idem mysterium in hostia consecrata, pariterque me in magnam rapuit admirationem modus, quo ibi existeret Sanctissima Trinitas, quia nihil fuit representatum, quod corpus Jesu Christi Domini nostri ibi esset speciali ratione, & ve in suo loco, cætera verò spectantia ad Sanctissimam ipsius humanitatem & Divinitatem adessent per unionem, atque in illo sacro corpore, acti illud comitarentur. Laudent tam magnum, & mirabilem Deum omnes ipsius creaturæ. Amen.

Quod Venerabilis Marina hic, & supra in alio scripto dicit, aliud non est, quàm quod dicitur Fides, corpus Christi in hostia esse ex verborum, & reliquis omnia per concomitantiam.

CAPUT XLVII.

Sublimissimæ notitiæ, quas Venerabilis Marina habuit, de infinito Esse Domini DEI nostri.

In hoc primo libro vix est reperire folium, ubi non legantur sublimissimæ notitiæ Divinitatis, quibus DEUS admirabilem istam Virginem illustravit: quia tamen hæcenus, à capite vigesimo secundo, demon-

strabamus perfectionem excelsi ipsius spiritus, per familiaritatem, quâ cælestes Aulicæ comiter egerunt, ac si etiamnum in hoc degenti videretur jam felix esse superna vincula præsertim verò, & quidem majores præstant gratias, quàm omnes reliqui, magna eadem Regina Maria Domina nostra, atque Dominus ipsorum Rex Christus Dominus nostrus, visum mihi ad idem propositum fuit, hæc

presenti capite concludere materiam, ut in eo spectatores quedam perspiciantur notitie, ab ea de Divino Esse habita, que ipsam, possibilem in hac mortali visa modo, quanquam ad breve tempus, reddidisse videntur beatam. In quadam ergo charta, anno sexcentesimo vigesimo quinto, licet nec mensem, neque diem certum adnotare potuerim, scribit sequentia.

Vehementer me excruciant dolores & afflictiones, quæ nunc sunt tolerabiles, quando vidi Majestatem Dei, qui mihi suavissimis verbis dixit: Anima es fatigata, vell' sine mecum ire? Omnino, respondi ego, libentissimè comitabor Tuam Majestatem. Dominus acceptavit consensum meæ voluntatis, meque intra se ipsum efficitissimâ unione complexus. Post illam mihi ostendit supra omnem modum pulcherrimam turrim, tam magnam & fortem, ut me raperet in admirationem. Pertingebat suis fundamentis usque ad centrum terræ, & apice suæ altitudinis ad intimos usque caelos, unde tantæ firmitatis esse apparebat, ut nulla ad eam expugnandam vis sufficeret. Eram velut attonita, plus quam possim exprimere, considerando maximam pulchritudinem summi conjunctam soliditati, in illo miraculoso edificio, & Dominus mihi tunc dixit: Anima, hæc turris, quam merito tantopere miraris, est symbolum meæ Divinæ Essentia, in qua creaturæ suum esse habent tam securum ac firmum, ut absque me à nemine possint eo privari. A meo Esse ita universæ dependent, ut nè momento, quidem possent durare, vel conservari, nisi ipsis perpetuò conservarem illud esse, in quo permanent. Si enim eas desererem, deficerent recedentes in nihilum, ex quo à me fuerunt creatæ. Audiebam hæc DEI verba, quibus unâ instruebar, quid significarent; cumque mea anima admirabili lumine collustrata distinctè illas veritates cognosceret, videbam omnes creaturas penitus dependere à continua sui Creatoris conservatione.

Hoc tempore me Divina Majestas, inexplicabili modo, intromisit per unam fenestram, quæ erat in prædicta turri, & intra ipsam perduxit usque ad ejusdem sum-

mitatem, ad tantam altitudinem, ut non animadverterim unquam me tam altè ascendisse. Hic mihi Deus novam contulit cognitionem suarum perfectionum, suæ æternitatis, infinitatis, & sapientia, atque reliquarum, non per figuras imaginarias, sed solam notitiam intellectualem. Notitia ista fuit adedò exacta & plena, ut existimarem, me non posse pertingere ad majorem cognitionem, undè summè obstupescens agebam: Quid est simile huic magno Deo? qualis est hæc immensitas carens mensurâ? qualis infinitudo? qualis sapientia? Ità eram admiratione istarum perfectionum absorpta, quando me Divina Majestas elevavit ad aliam altitudinem, priori longè superiorem, ubi mihi aliam largitus est eorundem attributorum intelligentiam, quæ tantò erat major præteritâ, adeoque meum excedebat caput, ut me prorsus perdidit, & magnitudo eorum, quæ intelligebam, tantâ abripuerit visuperiorem partem meæ animæ, ut nihil aliud sciverim dicere, nisi: Deus est amplius quam hoc, longè est amplius, fuerimque planè perditâ. Postquam sum reversa ad meum angulum, sentio me ita immutatam, ut existimem meam animam non existere intra me, sicut solebat, sed superiorem ejusdem partem remansisse in ea altitudine, velut ebriam, & immerfam visioni illarum summarum perfectionum sui Dei, meque hic unam solùm partem habere, quæ dat vitam sensibus, & potentijs corporeis. Non scio exponere melius, quomodo id fiat, cum ad hoc explicandum verba non suppetant, neque credam lingvâ hominis posse explicari. Deus, qui tribuit, ut id cognoscatur, tantummodo novit, quid sit, qualiterque fiat. Ipse sit semper benedictus. Amen.

Etiam si tam eximia fuerit notitia ista, quam Venerabilis Marina hac vice de Divina Essentia habuit, intimior tamen & sublimior fuit, quam illi Deus aliàs contulit, ut nunc dicemus. Non potui desinere tempus, quod id evenit, sed considerato chartarum numero, procul dubio evenerit posterius. Describit hæc singularem gratiam his verbis.

Mea anima versabatur cum Deo in suo

con-

consuetudo exercitio cognitionis sui ipsius, ubi me etiam resignabam in manus Divinæ Majestatis, ut tam de anima, quam de isto miserabili, morbido & afflicto corpore fieret, quidquid acceptius foret ejusdem voluntati. Videbatur autem mihi magnus iste Deus me jam quasi ad se elevare ac ducere, quod animadvertens dixi: Expecta, mi Domine, quia non possum: corpus enim est debillimum & infirmum; anima verò pauper, atque exiguæ capacitatis, nec te poterit comprehendere, qui magnus es, & infinitus. Ità est, Anima, dixit Dominus, verum ego te bene poterit complecti, & in me ipsum introducere. Hoc dicto Divina Majestas me totam circumdedit, ità ut mea anima se adverteret esse intra intimum palatium illius Divini Esse, velut circumseptam ab eo immenso Deo, & intra quasdam perfectiones impennrabbiles, totam admirationibus absorptam. Nequeo dicere, quamdiu ecstatis duraverit, scio tamen, meam animam paulò post fuisse à Deo elevatam ad aliam majorem altitudinem, ubi quoque Eiusdem Majestas existerat in immensissima gloria, & in lumine infinito splendoris, adeò ut anima in profundissimam fuerit abrepta admirationem, quin ipsius capacitas posset quidpiam percipere, multòque minus referre de tam abstrusa visione: tantùm sic attonita poterat velut balbutiendo dicere: O mi Deus, & omne bonum meum! ô lux lucis! ô lumen luminum! ô lumen inaccessible! quis te poterit comprehendere & concipere, ut saltèm aliquid de infinitis tuis perfectionibus, & occultissimis arcanis explicet verbis, quò agnoscaris & lauderis à tuis creaturis? Poteritne, mi Deus, id fieri? Non poteris, Anima, respondit Dominus, sustinere tantam lucem, quia sum infinitus, & absconditissimus, neque illam tua capacitas, quamdiu degis in mortali vita ferre poterit: sed expecta, dabo enim tibi aliquid, ut eam possis tolerare. Deus sit benedictus. Amen.

Ità in arctissima unione cum Deo mansi longo tempore, sublimissimè cognoscens ejusdem perfectiones, præsertim verò æternitatem, quamvis perpetuò retinerem

illum affectum, quodammodo simul affectivum & gloriosum, quo impellente dicebam: Amplius est, quàm hoc, amplius est. Vidi deinde, qualiter illud summum & infinitum Esse Majestatis illuminaret animas beatas, seq; ipsis communicaret, quæ eam cœlestem incolebant Aulam, & quâ ratione illæ susciperent id lumen, ac participarent beatitudinem sui Dei. Spectabam, & recreabar, quòd meo modo viderem tam sublimem communicationem, dicebamque Divinæ Majestati: Mi Deus, & mi Domine, qualiter poterit explicare modum, quo id fit, cum à me non percipiatur plenè, licètque videam, quòd communices tuam gloriam Beatis, & ipsi eisdem reddantur participes, non tamen agnoscam bona istius gloriæ? Dicamne, mi Deus, meo rudi modo, quòd sicut infantulus recens natus sumit lac ex uberibus suæ matris, quo secundùm suam parvitatem & teneritudinem recreatur, & sustentatur, atque taliter ipsi satisficit, ut nihil ultra requirat, ità hic eveniat? Hocne dicam, mi Deus? O quid dicam, ut me in prædictum finem explicem! Id ego agebam, semper tamen nulla mihi videbatur esse paritas.

Hujusmodi flagrabam desideris, quando summa Majestas volens implere, quod mihi erat pollicita, me præmonuit, quod esset factura. Mea anima incepit timere, ac tremere, quanquam confortata in suo Deo. Dominus autem subito evabravit suo Divino Esse quendam velut raiam lucis, quo habito potui per unum momentum Divinam escam, quâ Beata Anima sustentantur, delibare, & eaq; frui. Hic mihi occurrunt verba, sed necesse est linguam obmutescere, tantùmque cum S. Paulo dicere: Nec oculus vidit, nec auris audiit, neque cor hominis capere potest oblatrascenda bona, quæ præparavit Deus agentibus se. Sic anima aliquandiu mansi apud suum Deum, in ea æterna requie. Postea me Divina Majestas reduxit ad meum angulum, ubi summè attonita miror operam huius magni Dei, & sentio naturam debillimam, suisq; destitutam operationibus. Deus sit semper benedictus. Amen.

Non constat mihi, utrum ulla pura creatura, in hac mortali vita (semper vero in propositionibus unversalibus excipitur Virgo Dei Genitrix, quam hæc: *suprema dignitas reddit per omnia eximiam*) pervenerit ad videndam raptim *Divinam Essentiam*: scio tamen, si hæc privilegium fuit nonnullis concessum, posse ipsa accenseri *Venerabilem Marinam*. Agnosco omni certitudine morali, quæ in ejusmodi materijs reperiri in hac vita potest, quam securus fuerit spiritus hujus admirabilissima femine; quàm exquisita veracitas, quæ suas refert revelationes: neque satis intelligo, quid sit per unum momentum videre objectum, quod beatas efficit animas, delibare vel unico instanti escam, quæ illas beatitudinis reddit participes, nisi sit visio beatifica, qualis in vita presenti communicatur. Ita loquor, quod existimem, nulli animæ, quantumcumque esset excellens, communicatam fuisse in hoc exilio, vel per unum momentum, visionem beatis-

eam eo modo, quo communicatur in Patria. Atque id ipsum colligitur ex Dei verbis, dum paulo antè huic Virgini dixit, quod non esset futura capax sustinendæ in vita mortali tanta lucis, & subjunxit: *Dabo tibi aliquid, ut eam possis sustinere*. Quocirca ipsi non videtur fuisse data perfecta visio beatifica, sed aliquid ex ea, quod esse oportet supremum contemplationis gradum, proximum visioni beatifica, adeo ut, comparata cum omni alia contemplatione hujus vita, sit instar visionis beatifica, atque suprema contemplatio, si conferatur cum visione, quæ habetur in celo. Verùm hic non est locus, fusiùs disputando, discutere diversas opiniones, quæ extant in hac materia. Unde doctus & pius Lector poterit judicium ferre, juxta mensuram, non solum gratia, sed etiam doctrina, sibi à DEO communicata: raro enim altera absq. altera sufficet, ubi de rebus profunde mysticis est sermo.

CAPUT XLVIII.

Rabies & furores dæmonum adversus

hanc Virginem.

Authenticum virtutum hominis justis testimonium est persecutio, quam patitur ab improbis: nescit enim virtutum in proprio suo conquire scire throno, nisi id assuetur, ut regium aliene virtutis subruat palatium. Rara Venerabilis Marine sanctitas pari probatur efficacità, quanquam diversis prorsus vijs, tum ex favoribus, quos à celo est consecuta, tum etiam ex infestationibus, quas sustinuit ab inferno. Non tot diabolus machinas, tam inusitata ob odium hujus Virginis tela collimabit, ut non appareat ex effectibus spectabilissimus amor, quo ipsam Deus complectebatur. Quamvis autem hac de re aliquid supra dixerim, & plurima in prima parte fuerint scripta, existimari nihilominus, pro conclusione hujus primi libri, in quo nobis propositum fuit, varijs exponere rationibus heroicam perfectionem, quam Venerabilis Marina superstruxit fundamento sue humilitatis, postremum pete-

Vita Mar. de Escolar Paris II.

re argumentum ex odio, quo dæmones contra ipsam flagrabant, & manifestissimè indicabant, supra modum illis dispicuisse, quod conjecturarent, eam tenerrime à Deo amari. Referam acta, servato ordine annorum, quibus evenerunt. Primum sit, quod recenset mense Julio, anni sexcentissimi vigesimi quarti, his verbis.

Hoc tempore, quadam nocte, acriter confluxi cum dæmonibus, quod ita accidit. Vidi eam scalam, de qua præterlapsis his mensibus sum toties locuta, pertingentem à terra in cælum. Abstraxi me vehementer ab hac visione, & diu laboravi, ut mentem aliò converterem. Tandem autem me furiosissima vilissimorum diabolorum caterva comprehendit, atque insolentia violentiâ quasi conuulsis brachiorum, voluit compellere ad conscendendam prædictâ scalam. Ego reluctabar multum, conabaturque evitare, nè vel ad passum per eam progrederer. Vehementer me fatigabat, affli-

Cc